

benytte Lejligheden til at sige, at der er ingen Grund til at tvivle om, at ogsaa — saaledes som han ønskede — Arbejderne vil vise Villighed i Bedømmelsen af Forholdene, naar der er Tale om Lønspørgsmaal og lignende. Jeg har allerede sagt det, da jeg tidligere havde Ordet, at saadan Villighed er i stor Udstrækning vist af Arbejderne. Den er vist ved nogle Skibsværfter, som havde Mulighed for at faa Bestillinger, der ellers vilde gaa til Udlandet; man forhandlede da fredeligt om den Lønordning, der for de paagældende Arbejder skulde være den gældende, og naaede til fuld Forstaaelse derom; det var adskillige Tusinde Arbejdere, som man der forhandlede sig til rette om. Det samme gælder, som jeg alt har omtalt i Anledning af den højtærede Ministers Angreb, den Ordning, der er truffet paa en Fabrik for keramisk Arbejde, hvor en Overenskomst i lignende Retning er truffet med Keramisk Forbund. Det gælder en Fabrik, som Vejle Bolte- og Møtrikfabrik, der nu og da har Leverancer til Staten. Staten har jo slaaet en Streg efter en Lineal og sagt, at over den maa man ikke gaa med Hensyn til Priserne for dansk Arbejde modsat udenlandsk Arbejde, og det har medført, at man har staaet paa Grænsen af at miste Leverancerne; men man har da forhandlet med Arbejderne, og Arbejderne har gjort den Indrømmelse, som de mente at kunne gøre for at sikre Arbejdet for Danmark.

Der foreligger altsaa talrige Eksempler, som viser det absolut uberettigede i de Angreb, der af Ministeren rettes mod Arbejderne. Men selvfølgelig skal alt dette ske paa fuldkommen normal Grund, paa organisationsmæssig Maade, saaledes at man forhandler sig til Rette, at Arbejderne er medbestemmende, at Arbejderne faar forelagt en Dokumentation for, at deres Indrømmelser er nødvendige og ikke blot skal bidrage til at give nogle Direktører eller Aktionærer nogle flere Tusinde Kroner i Tantième. Naar noget saadant dokumenteres, naar det klart og tydeligt fremgaar, at der er en Interesse ogsaa for Arbejderne, er der ingen Tvivl om, at Arbejderne i alle de Forhold, hvor det er dem muligt, vil vise Villighed til at tage alt fornuftigt Hensyn til Arbejdsvilkaarene, som de foreligger, og være med til at træffe saadanne Aftaler, der sikrer Arbejdet for Danmark i den Udstrækning, hvori de er i Stand til at øve Indflydelse derpaa. Det er der ingen Tvivl om; det kan jeg roligt tilsige det ærede Medlem i Anled-

ning af de Bemærkninger i den Henseende, som han her fremsatte. Jeg takker i øvrigt det ærede Medlem for hans Udtalelser i Sagen, der viste den Forstaaelse, som man desværre i saa høj Grad savner fra Regeringspartierne.

Lundberg: Den højtærede Indenrigsminister har gentagne Gange, naar man har bebrejdet Regeringen, at der ikke i tilstrækkelig Grad blev sat Arbejde i Gang, og at det Nødhjælpssystem, som man havde ventet sig saa meget af, havde bragt store Skuffelser, fremsat den Paastand, at dette i allerhøjeste Grad skyldtes Arbejderne selv; det skyldtes den Modstand, som der viste sig at være indenfor Socialdemokratiet saavel som blandt de paagældende Arbejdere, og som vanskeliggjorde Iværksættelsen af Nødhjælpsarbejder. Nu ved denne Lejlighed nævnte den højtærede Minister et Arbejde, som skulde udføres paa Randers-Eggen. Det er i Anledning af hans Indlæg om Forløbet af Forhandlingerne om dette Nødhjælpsarbejde i Randers, jeg gerne vilde gøre nogle Bemærkninger.

Ministeren begyndte med at sige, at det, det gjaldt om, var, at Arbejderne var villige til at modtage Arbejde til de Priser, som var opnaaelige. Det kan naturligvis være et vidt Begreb; det aabner en sørgelig Udsigt for Arbejderne, hvis de i hvert enkelt Tilfælde og under alle Forhold skulde være villige til at modtage Arbejde til den Løn, som var opnaaelig. Men saa fører den højtærede Minister til, at det, der er i Vejen, er „de hellige Lønoverenskomster“; de saakaldte „hellige Tariffer“, som ikke maa brydes; og han nævner da, at et stort Arbejde med Inddæmning af Fjordengene ved Randers, som kunde iværksættes, er blevet i høj Grad forsinket, og at man fra Arbejdernes Side helst havde set, at det ikke var kommet til Udførelse, netop paa Grund af, at man stødte paa de saakaldte „hellige Løntariffer“.

Ministeren sagde, at der havde været store Bestræbelser baade indenfor Hedeselskabet, indenfor Regeringen og indenfor forskellige Institutioner med det Formaal at sætte Arbejde i Gang, men der var en Række af de Arbejder, som bl. a. Hedeselskabet havde peget paa, som ikke egnede sig til at udføres paa den Maade, som man fra første Færd havde tænkt sig, idet det var privat Arbejde. Jeg vil netop slaa fast, at det Arbejde, der her er Tale om, var ikke et Arbejde, som Randers Kommune eller Staten som saadan vilde sætte i Gang, men det er Arbejde, som private Lodsejere